

Ніч на полонині (скорочено)

Олександр Олесь

Основні дійові особи:

Іван — молодий вівчар;

Марійка — наречена Івана;

Мавка — гірська красуня;

Степан — колишній вівчар;

Лісовий чорт — залицяльник Мавки.

Перша картина

Полонинська галявина. Колиба. Вечоріє.

Іван і Степан сидять удвох на колоді біля колиби. Іван має вперше лишитися один вночі на полонині з отарою. Степан був вівчарем 30 років і розповідає молодому Івану, що він, як сам був вівчарем, бачив на полонині багато лісових істот: мавок, лісовиків, чортів. Іван на вірить старому, але коли той йде, йому таки стає трохи моторошно. Врешті хлопець лягає спати.

Тим часом двоє мавок виходять з лісу і бачать сплячого Івана. Вони будять його. Мавці подобається Іван. Вона обіцяє йому вишити сорочку: квіти на якій будуть як живі, але ціна за сорочку – поцілунок. Іван зніяковіло погоджується, хоча в селі його чекає наречена Марійка, з якою вони повинні одружитись восени.

Мавок кличе лісовик і вони тікають.

Друга картина

Через тиждень на полонину до Івана приходить його Марійка і приносить сорочку, глечик й солонини. Помітивши, що Іван холодний з нею, вона починає випитувати в чому справа. Іван не хоче зізнаватись. Тоді Марійка вирішує залишитись з ним на полонині, щоб не дати йому зраджувати їй.

Мавка приходить до них з обіцяною сорочкою, коли вони вже поснули. Вона будить обох, віддає сорочку і каже, щоб Іван поцілував її, але хлопець не хоче цього робити при Марійці. Обидві дівчини люблять Івана і не хочуть його відпустити. Іванове серце належить обом.

Третя картина

Мавка йде до чорта, який давно закоханий в неї. Вона просить його налякати Марійку так, щоб вона втекла з полонини. Так чорт має довести своє кохання.

Чорт приходить до Марійки і Івана, коли вони вже сплять. Марійка лежить на краю кручі. Скориставшись цим, чорт пхає її вниз. Марійка падає і розбивається.

Івана будить Мавка. Він ще не знає, що сталося з Марійкою. Він зізнається Мавці в коханні, вони обіймаються і разом ідуть до лісу.

Четверта картина

Мавка народила сина від Івана, але його кохання пройшло. Його тягне додому, до села. Він дорікає Мавку, що вона вбила Марійку, адже він міг би любити їх обох. Душа

Івана розколота: "У день ходжу я на могилу, вночі шукаю мавку милу". Іванові чується спів Марійки. Він веде мавку в той бік звідки чується спів...

Твір завершується тим, що Іван прокидається. Усе це було лише сном, навіяним розповіддю Степана....

Завіса.